

Vertaling Marit Kramer

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Ordalaget en Johan Elfner

Oorspronkelijke titel: *Tidsstenen*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Marit Kramer

Omslagbeeld en -ontwerp: Alexander Jansson

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Illustratie kaart: Sandra Fröjd

Illustraties binnenwerk: Katarina Elfner

Zetwerk: MatZet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1861 4

NUR 283

Eerste druk september 2025

Originele uitgave is verschenen bij Ordalaget Bokförlag, Bromma, Zweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Een zoute bries waaide vanaf zee. Abaddon legde zijn handen op de muur en staarde in het donker. De blauwe manen weerspiegelden in de zee die werd doorkliefd door zwarte haaienvinnen. Abaddon was de koning en de tovenaar van het rijk van de Faleciërs. Het koninkrijk telde vierenzestig eilanden die zo dicht bij elkaar lagen dat het bijna één groot eiland leek. Op het grootste eiland stond het slot. Zijn slot.

Hij stak zijn hand uit en schoot een bliksemschicht naar zee. Er trok een pijscheut van zijn schouder naar zijn onderrug. De pijn werd steeds erger. Hoewel hij nog maar zevenhonderd jaar was, voelde hij

zich de laatste tijd vermoeid en lusteloos. Tijdens een zeeslag veertig jaar geleden werd zijn schip getroffen door de kanonskogels van de vijand. Zijn zoon viel overboord en na drie dagen zoeken moest Abaddon het opgeven. Zijn enige zoon was opgeslokt door de zee. Abaddons levenslust verdween en hij sloot zich op in zijn slot. Wat had het allemaal nog voor zin?

Op de muur landde een morf. De katachtige vogel knipperde eerst met zijn rode en daarna met zijn groene oog. Abaddon had een hekel aan groen én rood. Sowieso had hij een hekel aan felle en heldere kleuren. Rood deed hem denken aan de rode zon in Monsterland. De zon in Mensenland was felgeel. Hoe konden ze in zo'n hel leven? Als het aan hem lag, zou alles grijs en zwart zijn. Hij deed zijn hand omhoog om de morf met een laserstraal te doden, maar hij bedacht zich toen hij een vergeeld stukje papier rond de ene poot van de morf zag zitten. Nu zag hij ook dat het een raketmorf was. Dat was ongebruikelijk. Hij rukte het touwtje los en ontvouwde het papiertje.

Aan koning Abaddon en tovenaars van het rijk van de
Faleciërs

Er stond met onregelmatige letters bovenaan de brief dat die veertig jaar geleden was geschreven. Hij liep weg van de muur en ging onder een fakkel staan om het beter te zien.

Mijn naam is Tyranius. Ik ben op zoek naar mijn vader en ik denk dat u dat bent. Hebt u een zoon die veertig jaar geleden is verdwenen?

Abaddon knikte in zichzelf. Was hij aan het dromen? Hij haalde diep adem voordat hij verder las.

Het enige wat ik zeker weet is dat ik niet de prins van Monsterland ben. Op mijn tweede hebben ze mij drijvend op een vlot gevonden. Ze adopteerden mij en nu leef ik in deze vreselijke wereld met harde geluiden waar ik hoofdpijn van krijg en kleuren die mij misselijk maken. In Monsterland is er niemand die eruitziet zoals ik. Mijn handen zijn rood als vuur en ik kan bliksemschichten en laserstralen afvuren.

Abaddons hand trilde zo vreselijk dat hij de brief met zijn beide handen moest vasthouden. Zijn zoon leefde! De tatoeage op de bovenkant van zijn hand gloeide. Dat gebeurde altijd als hij geschokt was. Hij slikte en las verder.

De tatoeage op mijn linkerhand begint te gloeien bij het idee dat ik misschien echt ergens thuishoor. Abaddon, koning en tovenaars van het rijk van de Faleciërs, als u mijn vader bent, kom me alstublieft uit Monsterland halen.

Tyranius

Abaddon las de brief nogmaals voordat hij zijn rechterhand tot een vuist balde. Er stroomde een golf van energie door zijn lichaam en hij voelde zich weer jong. Zijn zoon had zijn vader nodig. Abaddon liep op de muur af en brak die met een klap van zijn vuist doormidden. Hij moest meteen beginnen met de voorbereidingen voor de lange reis naar Monsterland. Er was geen tijd te verliezen.

DEEL EEN

VRIJDAG

Hoofdstuk 1

De succesprinses

‘Hallo! Wacht even!’

Katinka draaide zich om. Jackson, die een kop groter was dan de rest, zwaaide met zijn ene arm. Zijn rode vlecht wapperde als een wimpel achter hem aan terwijl hij het schoolplein overstak. Met een grijns op zijn sproeterige gezicht kwam hij slippend tot stilstand.

‘Hé, succesprinses!’

‘Hou op me prinses te noemen!’

‘Beter dan Katinka-Stinka, vind je niet?’

‘Ik heet gewoon Katinka.’

‘Katinka klinkt saai.’

‘Jij bent zelf saai,’ zei ze. Grote ronde sneeuwvlokken daalden neer op zijn rode haar.

‘Waar moet je om lachen?’ zei hij.

‘Je lijkt op een vliegenzwam.’

‘Een hongerige vliegenzwam in dat geval,’ zei hij en hij draaide zich om. ‘Waar zijn Max en Theo?’

Op vrijdag bakte Charlie altijd pannenkoeken. Tegenwoordig gingen Jackson en de tweeling die dag met Katinka mee naar huis. Ze draaide zich om en snoof een geur op. Aan de andere kant van het spoor liep het fietspad en daarachter lag het stationshotel waar ze woonde. Afgelopen zomer had ze ontdekt dat Charlie niet haar vader en Oomon niet haar oom was. Ze had het gevoel dat haar leven op zijn kop had gestaan. Haar echte vader was dood, maar haar moeder leefde. En haar moeder was de koningin van Monsterland en Katinka was dus een prinses. Ongelooflijk, maar er waren wel dingen op hun plek gevallen. Bijvoorbeeld waarom ze niet dood kon gaan. Of met gedachten kon praten. Of pannenkoekenbeslag kon ruiken.

‘Daar zijn ze!’ Vliegenzwam Jackson wees.

Max en Theo hielden hun armen gespreid terwijl ze naast elkaar ieder op een rail balanceerden.

‘Schiet op,’ riep Jackson. ‘Ik heb trek!’

De volledige namen van Max en Theo waren Maxime en Theodora. Ze waren een eeneiige twee-

ling uit Brazilië met ravenzwart haar tot op hun billen. Hun ogen waren zo groen als de jungle in de Amazone en ze hadden diepe lachkuiltjes in hun wangen. Als zij erbij waren, verliep het altijd chaotisch. Theo sprong van de rails en trok het laatste stukje een flinke sprint.

‘Eindelijk kerstvakantie,’ zei ze en ze stopte zo abrupt dat Max tegen haar rug botste. Theo viel over een sneeuwhoop.

‘Vakantie is het beste wat er bestaat,’ zei Max. ‘Morgen gaan we bij het meer een sneeuwburgt bouwen.’

‘Dan maken we honderd sneeuwballen,’ zei Theo en ze stond op. ‘En bouwen een onneembaar fort.’

‘Maar Katinka zal er niet bij zijn,’ zei Jackson.

Katinka knikte. Vannacht zou ze naar haar moeder reizen. In eerste instantie vond ze het heel spannend, maar nu had ze spijt. Wat was er eigenlijk aan om kerst te vieren in een oud slot zonder tv, vrienden en met de slechtste wifi van de wereld?

‘Het is niet hetzelfde als jij er niet bij bent,’ zei Max en ze schopte met haar schoen tegen de sneeuw.

‘Moet je er echt heen?’ zei Theo.

‘Natuurlijk moet dat. Charlie heeft een kaartje gekocht en de trein komt vannacht al.’

‘Dat weet ik,’ zei Max. ‘We gaan met je mee.’

‘Ja!’ Theo klapte in haar handen. ‘Oma zit toch alleen maar te breien voor de tv. Zeg alsjeblieft ja, Katinka.’

‘Het lijkt me gaaf om in Monsterland te gaan kijken,’ zei Jackson. ‘Mama moet beide kerstdagen werken, dus ik ga graag mee.’

‘Er mogen alleen monsters naar Monsterland reizen,’ zei Katinka.

‘Ja, maar dat bepaal jij toch?’ zei Jackson. ‘Je bent ondanks alles een prinses.’

‘Hoezo ondanks alles?’ Maar hij had gelijk. Het was eigenlijk onvoorstelbaar dat ze een prinses was. Prinsessen dragen roze jurken en hebben blond haar. Katinka had geen van beide. Haar haar was kastanjebruin en zat meestal vol klitten.

‘Je kunt het in elk geval aan je moeder vragen,’ zei Theo.

‘De koningin bepaalt,’ zei Max.

‘Zo is dat.’ Theo bukte om sneeuw te pakken en vormde er een sneeuwbal van.

‘En dan hoef ik ook geen kerstman te spelen.’ Jackson boog zijn hoofd achterover en stak zijn tong uit om een sneeuwvlokje op te vangen.

‘Ga jij de kerstman spelen?’ Theo gooide de sneeuwbal omhoog en ving hem vervolgens weer op met beide handen.

‘Eigenlijk is het gewoon stom,’ zei Jackson en hij spuugde. ‘Toen ik gisteren bij Walter was, klaagde hij dat hij altijd de norske kerstman moet spelen. Zo noemde hij het, de norske kerstman.’

‘Walter speelt altijd voor kerstman,’ zei Katinka. ‘Elk jaar gaat hij op kerstavond langs de huizen en roept hij “hohoho!” Toen ik klein was dacht ik dat hij de echte kerstman was.’

‘In Brazilië komt de kerstman langs in zijn zwembroek.’ Theo gooide de sneeuwbal naar het verkeersbord bij de spoorovergang. Ze miste op een haar na.

‘Weet je nog dat papa een witte baard omdeed en een zonnebril opzette?’ Max deed het geluid van de kerstman na.

‘Om even op Walter terug te komen,’ zei Jackson. ‘Op weg hiernaartoe wipte ik even bij de bakker naar binnen om een muffin te bietsen. Toen heb ik gezegd dat Walter klaagde dat hij altijd kerstman moet spelen. Ik heb aangeboden dat ik het wel kan doen. Het was vooral als een grapje bedoeld, maar de bakker vond het een goed idee. Hij belde naar de slager, die het ook een goed idee vond. Nog geen tel later stapte agent Moriz de bakkerij binnen en ze zei dat ze nog nooit zo’n goed idee had gehoord.’

‘Dat klinkt perfect,’ zei Katinka. ‘Walter is toch al-

leen maar chagrijnig en daardoor zijn zelfs de oudere kinderen bang voor hem.'

'Ik weet het niet. Want toen ik aan Walter vertelde dat ik de kerstman zou zijn, werd hij boos. Ik begrijp er helemaal niets van.'

'Maar je weet toch hoe dat met volwassenen gaat?' Theo bukte weer om een nieuwe sneeuwbal te maken. 'Ze zeggen het een en bedoelen het ander. "Morgen is er weer een dag" betekent dus niet dat er morgen weer een dag is. Dat betekent dat je vandaag niet alles gedaan hoeft te hebben.'

'Haast je langzaam betekent niet dat je je moet haasten,' zei Max. 'En het betekent ook niet dat je langzaam moet zijn. Niemand weet wat het precies betekent, maar volwassen mensen blijven het maar roepen.'

'Ik wil dit jaar niet weer die norse kerstman zijn, betekent dus dat Walter juist wel de kerstman wil spelen.' Theo gooide de sneeuwbal. Deze keer was hij raak.